

- članci „interni račun u eurima” i „interni račun u švicarskim francima” pobliže opisuju izvršene transakcije prilikom svakog plaćanja po dospelosti u korist ili na teret svakog računa, a ugovor transparentno prikazuje konkretno funkcioniranje mehanizma konverzije strane valute; i dok u ponudi, posebice, nema izričitog navođenja „rizika promjene tečaja” koji snosi korisnik kredita s obzirom na izostanak ostvarivanja dohotka u valuti obračuna, kao i izričito navođenje „kamatnog rizika”?
5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, protivi li se Direktivi br. 93/13, tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti prava Zajednice, nacionalna sudska praksa koja smatra da su ugovorna odredba ili sve ugovorne odredbe poput onih u glavnom postupku „jasne i razumljive” u smislu Direktive, ako se samo elementima utvrđenima u četvrtom pitanju pridoda simulacija o sniženju valute plaćanja za 5,37 % u odnosu na valutu obračuna, u ugovoru početnog trajanja od 25 godina, i bez drugog navođenja pojmova poput „rizik” ili „poteškoća”?
 6. Snosi li teret dokazivanja „jasnoće i razumljivosti” odredbe u smislu Direktive 93/13, uključujući u pogledu okolnosti pod kojima je ugovor sklopljen, pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe ili potrošač?
 7. U slučaju da je teret dokazivanja jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe na pružatelju usluge odnosno prodavatelju robe, protivi li se Direktivi 93/13 nacionalna sudska praksa u skladu s kojom korisnici kredita moraju dokazati da su oni adresati informacija koje su sadržane u tim dokumentima, s jedne strane, i da ih je njima uputila banka ili, naprotiv, Direktiva zahtijeva da ti elementi čine predmnjevu da su podaci iz tih dokumenata proslijeđeni, uključujući usmeno, korisnicima kredita te da je na pružatelju usluge odnosno prodavatelju robe, koji mora jamčiti za informacije koje su priopćili posrednici koje je on odabrao, da tu običnu predmnjevu obori?
 8. Osmo pitanje: Može li se smatrati da postoji znatnija neravnoteža u ugovoru poput onog u glavnom postupku u kojem dvije strane snose rizik promjene tečaja, ako, s jedne strane, pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe raspolaže boljim sredstvima za predviđanje rizika promjene tečaja od potrošača te je, s druge strane, rizik koji snosi pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe ograničen, dok onaj koji snosi potrošač nije?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/CEE od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. listopada 2019. uputio tribunal de grande instance de Paris (Francuska) – AV protiv BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(predmet C-779/19)

(2020/C 19/27)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal de grande instance de Paris

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: AV

Tuženici: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Prethodna pitanja

1. Protivi li se Direktivi br. 93/13 (¹), tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti, u predmetu poput onoga u glavnom postupku, primjena pravila o zastari u sljedećim slučajevima: (a) za utvrđenje nepoštenosti ugovorne odredbe, (b) za eventualne povrate, (c) kad je potrošač tužitelj i (d) kad je potrošač tuženik, uključujući u protutužbi?
2. U slučaju potpuno ili djelomično niječnog odgovora na prvo pitanje, protivi li se Direktivi br. 93/13, tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti, u predmetu poput onoga u glavnom postupku, primjena nacionalne sudske prakse koja kao dan kada zastarni rok počinje teći određuje dan prihvata ponude kredita, umjesto dana nastanka ozbiljnih financijskih poteškoća?
3. Jesu li ugovorne odredbe poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koje, među ostalim, predviđaju da je švicarski franak valuta obračuna, a euro valuta plaćanja, koje rizik promjene tečaja prebacuju na korisnika kredita, obuhvaćene glavnim predmetom ugovora u smislu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13, ako se ne osporavaju troškovi konverzije i ako postoje ugovorne odredbe koje, na određene datume, predviđaju mogućnost za korisnika kredita da izvrši konverziju u eure u skladu s unaprijed utvrđenom formulom?
4. Protivi li se Direktivi br. 93/13, tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti, nacionalna sudska praksa koja smatra da su ugovorna odredba ili sve ugovorne odredbe poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku „jasne i razumljive” u smislu Direktive, iz sljedećih razloga:
 - prethodna ponuda kredita detaljno navodi tečajne transakcije obavljene tijekom postojanja kredita i precizira da je tečaj eura naspram švicarskih franaka onaj koji je primjenjiv dva radna dana prije datuma događaja koji određuje transakciju i koji je objavljen na mrežnoj stranici Europske središnje banke;
 - u ponudi je spomenuto da korisnik kredita prihvaća tečajne transakcije iz švicarskih franaka u eure i iz eura u švicarske franke koje su nužne za funkcioniranje i otplatu kredita i da davatelj kredita nakon podmirjenja davanja povezanih s kreditom izvršava konverziju u švicarske franke salda mjesečnih uplata u eurima;
 - ponuda navodi da, ako tečajna transakcija rezultira iznosom nižim od dospjelog obroka u švicarskim francima, otplata glavnice će biti sporija i eventualni dio neotplaćene glavnice po dospijeću se upisuje u dugovni saldo u švicarskim francima, i ako je navedeno da se otplata glavnice kredita mijenja u skladu s promjenama deviznog tečaja primjenjivanog na mjesečne uplate, bilo naviše ili naniže, da ta promjena može dovesti do produljenja ili skraćivanja trajanja otplate kredita i, ovisno o slučaju, izmijeniti ukupni teret otplate;
 - članci „interni račun u eurima” i „interni račun u švicarskim francima” pobliže opisuju izvršene transakcije prilikom svakog plaćanja po dospelosti u korist ili na teret svakog računa, a ugovor transparentno prikazuje konkretno funkcioniranje mehanizma konverzije strane valute; i dok u ponudi, posebice, nema izričitog navođenja „rizika promjene tečaja” koji snosi korisnik kredita s obzirom na izostanak ostvarivanja dohotka u valuti obračuna, kao i izričito navođenje „kamatnog rizika”?
5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, protivi li se Direktivi br. 93/13, tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti prava Zajednice, nacionalna sudska praksa koja smatra da su ugovorna odredba ili sve ugovorne odredbe poput onih u glavnom postupku „jasne i razumljive” u smislu Direktive, ako se samo elementima utvrđenima u četvrtom pitanju pridoda simulacija o sniženju valute plaćanja za 5,61 % u odnosu na valutu obračuna, u ugovoru početnog trajanja od 25 godina, i bez drugog navođenja pojmova poput „rizik” ili „poteškoća”?
6. Snosi li teret dokazivanja „jasnoće i razumljivosti” odredbe u smislu Direktive 93/13, uključujući u pogledu okolnosti pod kojima je ugovor sklopljen, pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe ili potrošač?

7. U slučaju da je teret dokazivanja jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe na pružatelju usluge odnosno prodavatelju robe, protivi li se Direktivi 93/13 nacionalna sudska praksa u skladu s kojom korisnici kredita moraju dokazati da su oni adresati informacija koje su sadržane u tim dokumentima, s jedne strane, i da ih je njima uputila banka ili, naprotiv, Direktiva zahtijeva da ti elementi čine predmnjevu da su podaci iz tih dokumenata proslijeđeni, uključujući usmeno, korisnicima kredita te da je na pružatelju usluge odnosno prodavatelju robe, koji mora jamčiti za informacije koje su priopćili posrednici koje je on odabrao, da tu običnu predmnjevu obori?
8. Osmo pitanje: Može li se smatrati da postoji znatnija neravnoteža u ugovoru poput onog u glavnom postupku u kojem dvije strane snose rizik promjene tečaja, ako, s jedne strane, pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe raspolaže boljim sredstvima za predviđanje rizika promjene tečaja od potrošača te je, s druge strane, rizik koji snosi pružatelj usluge odnosno prodavatelj robe ograničen, dok onaj koji snosi potrošač nije?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/CEE od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. listopada 2019. uputio tribunal de grande instance de Paris (Francuska) – BW, CX protiv BNP Paribas Personal Finance SA., Procureur de la République

(predmet C-780/19)

(2020/C 19/28)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal de grande instance de Paris

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: BW, CX

Tuženici: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Prethodna pitanja

1. Protivi li se Direktivi br. 93/13 (¹), tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti, u predmetu poput onoga u glavnom postupku, primjena pravila o zastari u sljedećim slučajevima: (a) za utvrđenje nepoštenosti ugovorne odredbe, (b) za eventualne povrate, (c) kad je potrošač tužitelj i (d) kad je potrošač tuženik, uključujući u protutužbi?
2. U slučaju potpuno ili djelomično niječnog odgovora na prvo pitanje, protivi li se Direktivi br. 93/13, tumačenoj s obzirom na načelo djelotvornosti, u predmetu poput onoga u glavnom postupku, primjena nacionalne sudske prakse koja kao dan kada zastarni rok počinje teći određuje dan prihvata ponude kredita, umjesto dana nastanka ozbiljnih financijskih poteškoća?
3. Jesu li ugovorne odredbe poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koje, među ostalim, predviđaju da je švicarski frank valuta obračuna, a euro valuta plaćanja, koje rizik promjene tečaja prebacuju na korisnika kredita, obuhvaćene glavnim predmetom ugovora u smislu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13, ako se ne osporavaju troškovi konverzije i ako postoje ugovorne odredbe koje, na određene datume, predviđaju mogućnost za korisnika kredita da izvrši konverziju u eure u skladu s unaprijed utvrđenom formulom?